

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 1. november 2020

Ministeren for fødevarer, fiskeri og ligestillings besvarelse af spørgsmål nr. 1437 (MOF alm. del) stillet 28. september 2020 efter ønske fra Carl Valentin (SF).

Spørgsmål nr. 1437

"Vil ministeren redegøre for dom fra Frederiksberg byret den 17. september 2020 om hunden Alina, hvis FCI-stamtavle blev tilsidesat for en MARS-test, hvorefter hunden blev dømt til at indeholde gener fra forbudte hunderacer? Ministeren bedes herunder oplyse følgende: 1) Hvad er den nedre grænse for "farlig genetik" for hunde af blandingsracer, hvor en af de 13 forbudte hunderacer indgår?, 2) Vil ministeren tage initiativ til en tydeliggørelse af hundeloven, så hunde ikke aflives uden at være genetisk disponeret til at være en såkaldt "farlig hund"?, 3) Hvad defineres som en gyldig stamtavle for en hund, og hvilke begrundelser kan der være for at tilsidesætte en stamtavle til fordel for en MARS-test?, 4) Hvor mange hunde forventes aflivet efter dommen om hunden Alina, og mener ministeren, at antallet af aflivninger er proportionalt i forhold til omfanget af bidepisoder?, 5) Hvor mange af de hunde, der hidtil er blevet dømt til at blive aflivet, har haft bidepisoder, hvor biddet er dokumenteret, og hvad viser genetikken hos de dømte hunde?"

Svar

For så vidt angår en redegørelse af den omtalte dom og spørgsmålets punkt 1 og 3 har jeg forelagt spørgsmålet for Fødevarestyrelsen, som oplyser følgende:

"Fødevarestyrelsen kender ikke til de nærmere omstændigheder i den konkrete sag, udover det, der fremgår af referatet af dommen, afsagt af Retten på Frederiksberg den 17. september 2020.

Sagen omhandler ifølge dommen en hund, hvis afstamning politiet har fundet anledning til at kræve dokumentation for med henblik på at fastslå, at hunden ikke er omfattet af forbuddet i hundelovens § 1 a. Efter bestemmelsen er det forbudt at besidde 13 konkrete hunderacer og krydsninger, hvori de nævnte hunderacer indgår.

Ifølge dommen er hunden ikke selv stambogsført, men hundens far er. Det fremgår af dommen, at hundens far er af racen Alana Espanol, og at den er stambogsføringsanerkendt af den spanske kennelklub. Det fremgår ikke af dommen, hvornår den spanske kennelklub har anerkendt racen.

Der er foretaget en DNA-test, som viser, at hunden indeholder 12,5 pct. DNA fra en af de 13 forbudte racer (Amerikansk bulldog). Det oplyses i dommen, at Alana Espanol ikke er racebestemt (i DNA-registret), og derfor ikke vil slå ud ved en DNA-test. Den vil således blive diagnosticeret med de racer, der er blevet brugt til etableringen af racen, herunder Amerikansk bulldog. Hvad testen viser for de øvrige 87,5 pct. af hundens baggrund er ikke oplyst i dommen.

Retten konkluderer, at både farens stamtavle og testresultatet er korrekte oplysninger, som bør tages i betragtning.

Retten vurderer, at det er lovligt for Rigspolitiet at træffe afgørelse om, at 12,5 pct. DNA fra en forbudt race skal føre til aflivning, idet hundeloven, herunder hundelovens forarbejder, ikke indeholder en specifik grænse for forbudt race i krydsninger af hunde. Retten vurderer, at dette sammenholdt med skønsmandens udtalelse om, at 12,5 pct. DNA fra en hundrace i et eller andet omfang vil give udseende- og temperamentsmæssigt udslag svarende til forfaderens, medfører, at Rigspolitiets afgørelse om aflivning af hunden er truffet på et korrekt og sagligt grundlag.

Fødevarestyrelsen kan til spørgsmålets punkt 3 oplyse, at der ikke findes formaliserede bevisregler i hundeloven, og derfor kan man som ejer/besidder fremlægge enhver oplysning, som man mener kan dokumentere hundens baggrund, herunder stamtavler. Denne ret medfører, at politiet ikke kan forkaste sådan dokumentation som ugyldig af formelle grunde, hvilket heller ikke ses at være sket i den foreliggende sag. Dog er politiet berettiget til at vurdere, om dokumentationen er tilstrækkelig. Hvis dette skøn er udøvet i overensstemmelse med almindelige principper, er afgørelsen lovlig.”

For så vidt angår spørgsmålets punkt 4, 1. del, og punkt 5, har jeg forelagt spørgsmålet for Justitsministeriet, som har indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der oplyser følgende:

”Rigspolitiet kan oplyse, at dommen fra Frederiksberg byret af 17. september 2020 vedr. hunden Alina har stadfæstet Rigspolitiets afgørelse af 11. januar 2019, hvor Rigspolitiet vurderede, at hunden er ulovlig.

Rigspolitiet har modtaget en ankestævning vedrørende Frederiksberg byrets dom af 17. september 2020. Dommen er derfor ikke endelig. Rigspolitiet kan ikke umiddelbart oplyse, hvor mange hunde der forventes aflivet, hvis byrettens dom stadfæstes af landsretten.

Rigspolitiet kan generelt oplyse, at en sag vedrørende en ulovlig hund typisk begynder ved, at politiet modtager en anmeldelse om, at en hundebesidder muligvis holder en ulovlig hund, eller ved at politiet i forbindelse med f.eks. en bidsag får mistanke om, at en hund er ulovlig. Hvis politiet har rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en ulovlig hund, anmoder politiet hundebesidderen om dokumentation på hundens race. DNA-test kan i den forbindelse anvendes, men alene til at understøtte eller underkende politiets oprindelige formodning. Dette udgangspunkt har dommen af 17. september 2020 fra Frederiksberg byret ikke ændret ved.

Rigspolitiet modtager løbende indberetninger fra politikredsene vedr. afgørelser om bl.a. aflivning af ulovlige hunde og af hunde, der har skambidt mennesker eller andre hunde. Rigspolitiets oplysninger nedenfor om antallet af hundesager er baseret på en manuel optælling af de indberetninger, som Rigspolitiet løbende modtager fra politikredsene.

Rigspolitiet registrerer ikke indberetningerne på baggrund af eventuelle bidepisoder udover skambid, idet Rigspolitiet alene registrerer afgørelsernes hjemmelsgrundlag.

Rigspolitiet har dog foretaget en manuel gennemgang af alle indberetninger vedr. politikredsens afgørelser om ulovlige hunde i 2019 og 2020. Gennemgangen viser, at der i 2019 var en sag, hvor en ulovlig hund også overtrådte § 6, stk. 5, (bestemmelsen om skambid). I 2020 har der været en afgørelse vedr. en ulovlig hund, som blev indledt på baggrund af en bidepisode. Der skal dog tages højde for, at der vil kunne være tilfælde, hvor en ulovlig hund har været involveret i en bidepisode, uden at selve bidepisoden nødvendigvis fremgår af indberetningerne og politikredsens afgørelser, som Rigspolitiet har gennemgået, idet politikredsene kan have truffet afgørelse om aflivning allerede som følge af hundens manglende lovlighed.

Rigspolitiet kan desuden oplyse, at der ikke umiddelbart anvendes DNA-tests i forbindelse med bidsager. Rigspolitiet kan således ikke udtale sig om genetikken hos de hunde, som er aflivet med baggrund i bidepisoder.

Antallet af indberetninger om aflivning af hunde efter hundelovens § 1 b, stk. 1, § 6, stk. 2, nr. 4, og § 6, stk. 5, i perioden 1. juli 2010 til den 11. oktober 2020 fordeler sig som følger:

	<i>Antallet af indberettede hunde, hvor der i første instans er truffet afgørelse om aflivning i perioden 1. juli 2010 til 20. juni 2013</i>	<i>Antallet af indberettede hunde, hvor der i første instans er truffet afgørelse om aflivning i perioden efter den 20. juni 2013 fordelt på afgørelsesdato</i>							
		2013 (efter 20. juni 2013)	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020 (optalt 11. oktober 2020)
<i>Aflivninger efter § 1 b, stk. 1, om ulovlige hunde</i>	470	9	40	25	16	18	12	35	3
<i>Aflivninger efter § 6, stk. 2, nr. 4, om bl.a. skadesvoldende eller farlige hunde</i>	20	1	3	2	2	4	1	2	1
<i>Aflivninger efter § 6, stk. 5, om skambid</i>	160	22	14	7	7	9	3	2	3

Tallene er udtryk for et øjebliksbillede opgjort pr. 11. oktober 2020. Tallene opdateres løbende ved modtagelse af indberetninger fra kredsene, hvorfor tallene for f.eks. 2019 kan ændre sig, såfremt en politikreds ikke har fået indberettet sagen i forlængelse af den trufne afgørelse i 2019. Hvis Rigspolitiet f.eks. først modtager indberetningen i 2020, vil sagen fortsat blive rubriceret under afgørelsesåret (2019), og tallene kan som følge heraf ændre sig.

Det bemærkes endvidere, at afgørelserne efter politikredsens indberetning og Rigspolitiets registrering heraf kan være påklaget og stadfæstet eller omgjort af Rigspolitiet, ligesom enkelte afgørelser er indbragt for domstolene, hvor de fortsat kan være verserende. Hvis politikredsens afgørelse omgøres, vil opgørelsen blive opdateret i overensstemmelse hermed. Der må således også tages forbehold for ændringer som følge heraf.

Opmærksomheden henledes endvidere på, at tallene i tabellen angiver antallet af indberettede hunde. Antallet af indberettede hunde er oftest højere end antallet af sager, idet en sag kan omhandle flere hunde.

Det skal endelig bemærkes, at der ved enkelte hunde er truffet afgørelse om aflivning efter flere bestemmelser, f.eks. både efter § 1 b, stk. 1, og § 6, stk. 5. I disse tilfælde er hunden kun talt med i opgørelsen under én af bestemmelserne, således at hunden ikke tæller dobbelt. Konkret betyder det, at antallet af ovenstående aflivninger efter hundelovens § 6, stk. 5, alene omfatter skambid forvoldt af en ikke ulovlig hund.

Frivillige aflivninger, det vil sige aflivninger, hvor ejeren af hunden samtykker til aflivning, inden politikredsen har truffet en egentlig afgørelse herom, er ikke talt med i opgørelsen.”

Med hensyn til spørgsmålets punkt 4, 2. del, er det umiddelbart ikke muligt at opgøre, hvorvidt antallet af aflivninger af forbudte hunde er proportionalt i forhold til omfanget af bidepisoder. Det er i forbindelse med afgørelser om aflivning af forbudte hunde, jf. hundelovens § 1 b, jf. § 1 a, ikke afgørende for sagen, om hunden har været involveret i en bidepisode, og oplysninger om de nærmere omstændigheder for sagens opståen (som f.eks. en bidepisode, hundeslagsmål eller lignende) indgår således typisk ikke i politikredsenes indberetninger til Rigspolitiet.

Samtidig kan politiets indberetninger vedrørende afgørelser om aflivede hunde på grund af skambid (§ 6, stk. 5) eller på grund af anden farlig adfærd m.v. (§ 6, stk. 2, nr. 4) ikke anvendes som statistik for så vidt angår det reelle antal skambid eller antal bidepisoder i Danmark. Det er ikke alle bidepisoder, der anmeldes til politiet (eller som politiet ad anden vej bliver opmærksom på). Det bemærkes endvidere, at hundens race ikke er afgørende i sager om aflivning på grund af skambid – og at eventuel angivelse af hundens race i forbindelse med disse sager, som udgangspunkt beror på oplysninger fra hundens ejer samt fra Dansk Hunderegister (som igen tager udgangspunkt i oplysninger fra hundens ejer). Hertil kommer, at der ifølge hundelovens § 1 a ikke må holdes forbudte hunde i Danmark, og der vil således være få af disse hunde i forhold til ikke forbudte hunde.

Afslutningsvis kan jeg til spørgsmålets punkt 2 oplyse, at jeg vil overveje, hvad en dom, som den foreliggende, giver anledning til.

Mogens Jensen

/

Paolo Drostby